

Arrest

nr. 120 361 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. VERCRAEYE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leoons staatsburger te zijn van Limbiah afkomst. U werd geboren op 15 november 1985 te Freetown. U woonde steeds bij uw moeder, die soweh is (nvdr besnijdster), in Waterloo een buitenwijk van Freetown, samen met haar co-workers. Uw vader verliet uw moeder en zijn andere vrouw toen u nog jong was. U had één zus, zelfde vader en moeder, maar ze overleed toen u nog jong was. U denkt dat ze gestorven is aan black Magic aangezien ze weigerde om uw moeder op te volgen als soweh.

U werd verloofd met (G.J.) toen u ongeveer achttien jaar was (nvdr +/- 2003). U zag uw verloofde tijdens het weekend, maar bleef bij uw moeder wonen.

Toen u achttien – negentien jaar was, kreeg u van uw moeder te horen dat ze u wilde initiëren zodat u haar zou opvolgen als soweh. U wilde dit echter niet. U kreeg op 23 juli 2005 een dochter, (M.V.J.). De vader was uw verloofde en hij erkende zijn dochter. (G.) nam zijn dochter van bij u weg toen hij hoorde dat ze zou worden geïnitieerd. Uw dochter was toen ongeveer vijf jaar. U vroeg hem of u kon meevluchten, maar hij accepteerde dit niet omdat hij bang is van de magisch krachten.

Er werd uitgenodigd voor uw initiatie tot soweh op de dag dat er een grote initiatie zou plaatsvinden. U zag op die dag de kans om te ontsnappen. U ging bij uw vriendin (Z.) wonen, in Freetown en zette uw opleiding in de verpleegkunde verder. U was uw opleiding reeds gestart toen u nog bij uw moeder woonde. Gedurende twee en een half jaar verbleef u bij (Z.). Uw moeder ontdekte eind 2010 dat u bij (Z.) verbleef. Omwille van de druk verhuisde u begin 2011 naar een andere vriendin, (H.). U verbleef bij haar gedurende ongeveer zes maanden. U slaagde erin om uw opleiding in de verpleegkunde af te ronden. In 2010-2011 geraakte u bevriend met (B.), een blanke man naar u vermoedt van Belgische nationaliteit, en vervolgens hadden jullie zes maand een relatie. U had hem verteld over uw problemen en hij besloot dat u met hem naar België kon komen. Uw vriendin (H.) regelde uw papieren. U verliet Sierra Leone op 10 februari 2012 naar België. Aanvankelijk verbleef u bij (B.) thuis, maar toen u merkte dat hij u in de prostitutie wilde duwen, kon u ontsnappen. U vroeg asiel aan op 6 maart 2012.

In België leerde u (M.J.) kennen, van Sierra Leone nationaliteit. U had een relatie met hem en u werd zwanger. Eens u zwanger was, stopte (M.J.) de relatie. U beviel van een zoon, (C.E.) op 13 maart 2013.

Ter staving van uw asielrelaas werden er volgende documenten voorgelegd: een medisch attest waaruit blijkt dat u besneden bent, type 3 (opgemaakt door dr. (E.Ph.) op 9/10/2013); een geboortebewijs van u zelf (met serial nr 66715 – birth certificate nr WIF36715 – opgemaakt op 4/01/2013); een geboortebewijs van uw dochter (M.V.J.) (met serial nr 66714 – birth certificate nr WIF 36714 – opgemaakt op 4/01/2013); een verblijfsbewijs van uw zoon (C.E.) (geboren op 13/03/2013); een getuigschrift dat u een door de natie erkend verpleegster bent om te werken als een 'community health nurse' zolang u bent ingeschreven op de 'auxiliary roll'.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat uw moeder u wilt initiëren tot soweh zodat u haar functie kan overnemen. (zie gehoor CGVS, p 20)

U vatte een opleiding tot verpleegkundige aan in 2009 (zie gehoor CGVS, p 24) en maakte deze opleiding af in 2011 (zie gehoor CGVS, p 5). U legt hierover een attest af waaruit blijkt dat u daadwerkelijk deze opleiding heeft afgerond. U moest, eens u niet langer bij uw moeder woonde zelf instaan voor de financiering van de opleiding. U bakte cakes die u verkocht op school zodat u voldoende geld had om uw inschrijvingsgeld te betalen. (zie gehoor CGVS, p 26) U toont hier niet alleen mee aan dat u ondernemend bent (u zoekt naar een manier om uw studie te bekostigen) maar ook zelfstandig (u kon immers niet meer terugvallen op uw moeder) en doelgericht (u deed het nodige om uw opleiding te beëindigen).

Het is opmerkelijk voor iemand met een dergelijke opleiding en ingesteldheid dat u er niet in slaagt om het door u geopperde asielrelaas, aannemelijk te maken en het door u geopperde asielrelaas wordt derhalve geenszins geloofwaardig bevonden.

U verklaart dat uw moeder u voor de eerste keer had gezegd dat u haar diende op te volgen wanneer u ongeveer achttien jaar oud was (nvdr 2003). (zie gehoor CGVS, p 23) U werd echter geïnitieerd in Bundu wanneer u twaalf jaar was. (zie gehoor CGVS, p 23) Uw moeder had u voor uw achttiende niet laten weten dat u haar diende op te volgen in Bundu. Toen ze u vertelde over haar opvolging, had u haar onmiddellijk gezegd dat u dit niet wilde. (zie gehoor CGVS, p 23)

U heeft de opvolging van uw moeder kunnen weigeren van 2003 tot 2009 (nvdr van uw achttien tot vierentwintig jaar), zonder enige gevolgen aangezien uw moeder u niet onder druk wilde zetten. U verklaart immers 'Mijn moeder nam haar tijd. Ze wilde me niet onder druk zetten om soweh te worden. Mijn moeder dacht misschien dat als ze me onder druk zou zetten, dat ik ook zou wegllopen.' U verklaart dat ze u pas onder druk begon te zetten toen u uw opleiding tot verpleegkundige startte (nvdr in 2009). (zie gehoor CGVS, p 23)

Wanneer de protection officer u confronteert met de lange periode vooraleer uw moeder u daadwerkelijk zou dwingen om haar op te volgen, geeft u eerst ontwijkende antwoorden en zegt vervolgens dat 'het de beslissing is van uw moeder'. Wanneer de protection officer u nogmaals

confronteert met de periode van ongeveer vijf jaar van de aankondiging van uw moeder voor haar opvolging en de dag dat u werd aangekondigd dat u zou geïnitieerd worden tot soweh, verklaart u 'Ik weet niet waarom, mijn moeder werd oud, misschien is dat de reden waarom.' (zie gehoor CGVS, p 23) Ook hier kan u niet overtuigen waarom uw moeder zolang zou gewacht hebben vooraleer initiatief te nemen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat jonge meisjes leerling worden van hun moeder of tante, die hen alle regels en voorschriften van de Bondo gemeenschap leert. Ze kijkt toe tijdens de besnijdenissen en de nazorg. Pas na een periode van zeven tot tien jaar zal ze zelf beginnen te besnijden, onder supervisie van haar moeder of tante. (Algemeen ambtsbericht Sierra Leone mei 2011, p 50) Indien uw moeder werkelijk wilde dat u haar zou opvolgen als soweh is het niet aannemelijk dat ze u pas inlichtte over haar keuze toen u achttien-negentien jaar oud was en dat ze u vervolgens niet dwingt om haar op te volgen en dus ook in de leerschool bij haar te gaan tot wanneer u vierentwintig jaar oud bent. Indien ze in u werkelijk een toekomstige soweh ziet, is het niet geloofwaardig dat ze u zolang niet dwingt aangezien u een hele opleiding dient te volgen vooraleer u zelf Soweh mag worden. Het is niet plausibel dat uw moeder u niet vroeger zou betrokken hebben bij haar werk en u dus van kindsbeen zou inwijden in de tradities gelinkt aan het soweh-schap. U verklaart immers dat uw zus, die initieel uw moeder diende op te volgen was gestorven toen u nog jong was omdat ze uw moeder niet wilde opvolgen. (zie gehoor CGVS, p 11 en p 16) Indien, zoals u zelf verklaart, de traditie van Bundu verwacht dat uw moeder haar functie alleen aan haar dochter zou kunnen overdragen, (zie gehoor CGVS, p 26) is het niet aannemelijk dat u niet vroeger in aanraking kwam met de opvolging (en opleiding) van uw moeder aangezien u reeds op jonge leeftijd de enige, levende, dochter van uw moeder was.

Verder legt u verklaringen af die de doorleefdheid van uw relaas ernstig ondermijnen waardoor de geloofwaardigheid, nogmaals, ernstig in twijfel wordt getrokken.

U verklaart dat u sinds 2009 bent ondergedoken bij uw vriendin (Z.) in Freetown. U heeft sinds dan geen contact meer met uw moeder. (zie gehoor CGVS, p 22) Nadat u van bij uw moeder was weggegaan, was u nog in staat om uw studie verder te zetten en kon u mensen leren kennen daar u bevriend geraakte met (B.). (zie gehoor CGVS, p 14) U zegt over de periode dat u in Freetown woonde 'Normaal verstopte ik me, ik nam boeken en kleren. Ik moest bijna de hele dag op school blijven. Ik deed zelfs nachtdiensten in het hospitaal zodat ik in het hospitaal kon zijn 's avonds.' Het is echter niet aannemelijk dat, indien uw moeder u werkelijk zou zoeken omdat ze u absoluut wil opleiden tot soweh, dat ze u niet eerder kan vinden zeker gezien u studeerde, stage liep in een ziekenhuis en daarnaast ook mensen kon ontmoeten. U verklaart dat uw moeder u in 2010 had weten te lokaliseren bij (Z.). (zie gehoor CGVS, p 24-25) Wanneer de protection officer u vraagt wanneer in 2010 uw moeder u dan had gevonden bij (Z.), zegt u dat u het niet weet. (zie gehoor CGVS, p 25) Het is echter verbazingwekkend dat u verklaart dat u gedurende ongeveer twee en een half jaar bij (Z.) heeft gewoond. Vervolgens verklaart u dat u eind 2010 bij (Z.) bent weggegaan. Wanneer de protection officer u nog eens confronteert met uw verklaring dat uw moeder eind 2010 zou hebben ontdekt dat u bij (Z.) woont, zegt u dat u in 2011 bij Zeinab wegging. Wanneer de protection officer u nogmaals vraagt wanneer uw moeder u heeft ontdekt bij (Z.), verklaart u dat ze eind 2010 wist dat u er was. Nogmaals vraagt de protection officer u wanneer u weg bent gegaan bij (Z.), waarop u zegt dat dit begin 2011 was. U kan echter niet verduidelijken in welke maand. (zie gehoor CGVS, p 25) Enerzijds slaagt u er niet in om coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot uw verblijf bij (Z.). Indien u er twee en een half jaar woonde, is het niet aannemelijk dat u begin 2011 bij haar wegging (nvdr u woonde bij haar sinds 2009). Anderzijds is het nog opmerkelijker dat uw moeder eind 2010 wist waar u woonde maar dat u er bleef tot begin 2011. Indien uw vrees voor de initiatie tot soweh zo groot is dat u hiervoor uw land heeft verlaten is het niet aannemelijk dat u blijft wonen op de plek die uw moeder kent en pas later ergens anders naartoe verhuist.

Verder verklaart u dat uw dochter moest geïnitieerd worden in Bundu wanneer u zou geïnitieerd worden tot soweh. (zie gehoor CGVS, p 27) Deze verklaring valt echter niet te rijmen met uw eerdere verklaringen. U zegt immers dat de volgende stappen moeten doorlopen worden vooraleer soweh te zijn; 'Je moet zelf geïnitieerd zijn in Bundu. Je moet geïnitieerd worden om soweh te worden. Dan word je geïntroduceerd in de job. Je moet dan initiëren, iemand dat je echt lief hebt. Iemand die je heel graag ziet. Als je deze persoon kan initiëren, ben je niet meer bang en kan je iedereen initiëren.' (zie gehoor CGVS, p 26) U verklaart vervolgens dat u uw dochter zou moeten besnijden op de dag van uw initiatie. (zie gehoor CGVS, p 27) Het is echter niet aannemelijk dat u verklaart dat u uw dochter zal initiëren, op de dag van uw initiatie. In het kader dat u verklaart dat u zich steeds heeft afgezet tegen het soweh-schap en dus ook geen dergelijke opleiding heeft gevolgd is het, ook gezien de bijgevoegde informatie, helemaal niet geloofwaardig dat u, zonder opleiding, uw dochter op die dag dient te initiëren.

Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van het door u geopperde asielrelaas.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

U legt een medisch attest voor waaruit blijkt dat uw dochter niet is besneden. Deze vaststelling wordt op geen enkel moment in twijfel getrokken. Vervolgens legt u ook een medisch attest voor waaruit blijkt dat u bent besneden type 3 en dat u naar aanleiding van een bevalling een episiotomie onderging en in Sierra Leone behandeld werd voor een vaginale cyste. Zelf verklaart u dat u een besnijdenis type 2 onderging (zie gehoor CGVS, p. 13). Uw besnijdenis wordt echter op geen enkel moment in vraag gesteld. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. U legt vervolgens een 'certified true copy' voor van uw geboorteakte alsook van de geboorteakte van uw dochter, die zich nog in Sierra Leone bevindt. Deze documenten bevatten echter geen enkel objectief element (foto van u of uw dochter voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u (of uw dochter) wel gegelijk de personen zijn die door deze documenten worden bedoeld. Bijgevolg vormen ze geen bewijs van uw identiteit of die van uw dochter, hoogstens een aanwijzing hiervoor. De geboorte van uw zoon, (E.C.) wijzigt niets aan het voorgaande. Tot slot legt u uw getuigschrift voor van verpleegkundige. Nergens in deze beslissing wordt betwist dat u de opleiding tot verpleegkundige heeft gevolgd.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert inzake de weigering van de vluchtelingenstatus in een eerste middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 29 juli 1951 en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Inzake het motief dat het vreemd is dat haar moeder haar slechts inlichtte over de opvolging toen zijn achttien jaar was, wijst zij erop dat haar moeder het pas vroeg nadat haar zus, aan wie zij het eerst vroeg, was overleden. Tevens stelt zij dat haar moeder wilde afwachten of zij een dochter ter wereld zou zetten zodat de traditie ook door haar overgedragen zou kunnen worden. Voorts benadrukt zij dat sedert enige tijd ernaar wordt gestreefd om de leeftijd van initiatie in de Bundu op te trekken naar achttien jaar en voegt zij een artikel bij het verzoekschrift waaruit dit blijkt (bijlage 13). Gezien deze omstandigheden is het wel aannemelijk dat haar moeder slechts wanneer zij achttien jaar was vroeg om haar op te volgen als soweh.

Verzoekster volhardt dat de traditie bepaalt dat zij, wanneer zij besnijdster zou zijn, haar eigen dochter besnijdt.

Zij betoogt dat vrouwen die niet geïnitieerd zijn in de Bundu gemeenschap worden gediscrimineerd en worden aanzien als onvoorbereid op het familieleven. Zij voegt informatie bij het verzoekschrift omtrent de macht van de Bundu, de gevaren die gepaard gaan met protest tegen de Bundu, de gevolgen van een weigering om soweh te worden en het gebrek aan bescherming (bijlage 15).

Ter staving van haar relaas, voegt verzoekster drie brieven bij haar verzoekschrift, met name een brief en een aantal foto's van D.B., één van haar burens in Sierra Leone (bijlage 8), een brief van Z.K., de vrouw bij wie zij ondergedoken leefde in Freetown gedurende twee en een half jaar (bijlage 9) en een brief van H.M.K., de vrouw bij wie zij vervolgens ondergedoken leefde gedurende zes maanden (bijlage 10). De laatste twee vrouwen vermelden hun contactgegevens en zijn dus bereikbaar voor vragen.

Verzoekster onderging een besnijdenis type 3 en een hersteloperatie. Zij heeft nog blijvende pijn. Indien zij terugkeert naar Sierra Leone en haar moeder, één van de hoofdfiguren in de Bundu, erachter komt dat zij een hersteloperatie onderging, zal zij trachten deze ongedaan te maken. Verzoekster verwijst naar de nota van mei 2009 van UNHCR inzake FGM (bijlage 14). Het is voor haar moeder reeds een schande dat zij haar niet wil opvolgen. Dat verzoekster tevens een hersteloperatie onderging is een blaam en gaat in tegen het geloof van haar moeder.

Verzoekster verwijst, andermaal de nota van UNHCR aanhalend, dat zij ten gevolge van de besnijdenis en hersteloperatie meer medische en gynaecologische problemen zal ondervinden. Verzoekster stelt dat uit het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken blijkt dat er in haar land nauwelijks medische zorg is (bijlage 12), zodat het reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer vaststaat.

Waar wordt gesteld dat zij ondernemend, zelfstandig en doelgericht is, stipt verzoekster aan dat zij haar reis naar België niet zelf heeft georganiseerd. Zij werd bijgestaan door haar toenmalige blanke vriend en haar vriendin H. regelde haar papieren.

Omtrent haar verblijf bij Z., wijst verzoekster erop dat zij haar huis verliet en bij Z. introk in januari 2009, dat haar moeder op 5 augustus 2011 ontdekte dat zij daar bleef en dat zij nog diezelfde dag vertrok. Zij woonde aldus ongeveer twee en een half jaar bij Z. Het is niet correct dat haar moeder eind 2010 wist waar zij was. Op 5 augustus 2011 trok verzoekster in bij H. en zij bleef er ongeveer zes maanden en tot op 9 februari 2012.

2.1.2. Verzoekster voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een tweede middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De kans op discriminatie en vervolging is reëel bij een terugkeer gezien zij zich verzet tegen de initiatie in de Bundu en het opvolgen van haar moeder. *"In ondergeschikte orde is er sprake van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld"*. Zij werd op onevenredige en discriminerende wijze vervolgd en er is een niet geopenbaarde (politieke) mening die aanleiding geeft tot erkenning.

2.1.3. Verzoekster voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een derde middel aan dat er minstens een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

2.1.4. Verzoekster voegt, benevens haar attest van immatriculatie, de vragenlijst van het CGVS, de bestreden beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten, volgende stukken bij het verzoekschrift: een geboorteakte van haar dochter (bijlage 3), een certificaat verpleegster (bijlage 4), een identiteitsdocument van haar zoon (bijlage 5), een medisch attest genitale verminking type 3 (bijlage 6), een brief van D.B. met foto's (bijlage 8), een brief van Z.K. (bijlage 9), een brief van H.M.K. (bijlage 10), het reisadvies Sierra Leone Buitenlandse Zaken inzake gezondheid en hygiëne (bijlage 12), een artikel van www.statehouse.gov.sl (bijlage 13), een nota van UNHCR over FGM (bijlage 14), informatie van de Immigration and Refugee Board of Canada over de praktijk van FGM in Sierra Leone (bijlage 15) en een artikel van Sierra Express Media van 21 augustus 2013 (bijlage 16).

2.2.1. De drie aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, in hetgeen volgt samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het

niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoekster baseert haar asielaanvraag en haar vrees voor vervolging op het gegeven dat zij haar moeder diende op te volgen als soweh in de Bundu-gemeenschap. Het is, gelet op de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 18), echter niet aannemelijk dat haar moeder haar hiervan slechts op de hoogte zou hebben gebracht toen zij ongeveer achttien jaar oud was. Uit voormelde informatie blijkt dat meisjes die hun moeder dienen op te volgen als soweh reeds op jonge leeftijd leerling worden van hun moeder, die hen alle regels en voorschriften van de Bundu leert. De meisjes kijken daarbij toe tijdens de besnijdenissen en de nazorg. Slechts na een periode van zeven tot tien jaar zullen ze zelf beginnen te besnijden, en dit onder supervisie van hun moeder. Dat verzoeksters moeder het eerst aan verzoeksters overleden zus vroeg kan het voorgaande niet verklaren aangezien zij bij het CGVS duidelijk aangaf dat haar zus reeds lang geleden is overleden (administratief dossier, stuk 4, p.11). Hoe het gegeven dat er recent initiatieven werden genomen om de leeftijd van initiatie in de Bundu op te trekken naar achttien jaar (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 13) zou kunnen verklaren dat verzoeksters moeder haar indertijd zo laat inlichtte over het feit dat zij haar diende op te volgen als soweh, kan niet worden ingezien. Verzoekster werd bovendien zelf reeds in de jaren negentig en op twaalfjarige leeftijd besneden en geïnitieerd in de Bundu-gemeenschap. Daarenboven heeft de door haar aangehaalde informatie betrekking op de initiatie in de Bundu en niet op de opvolging en opleiding als soweh. Dat haar moeder wilde afwachten of verzoekster een dochter ter wereld zou brengen kan in het geheel niet worden gerijmd met voormelde landeninformatie en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen, te meer daar verzoeksters dochter slechts is geboren twee jaren na de beweerde mededeling dat zij haar moeder diende op te volgen.

Daarenboven is het manifest ongeloofwaardig dat verzoeksters moeder, nadat zij aan verzoekster meedeelde dat zij haar diende op te volgen als soweh en ondanks dat verzoekster dit van de eerste keer onmiddellijk weigerde (administratief dossier, stuk 4, p.11), jarenlang nagenoeg niets ondernam om haar opvolging te verzekeren en dat verzoekster integendeel van 2003 tot 2009 zonder enige gevolgen kon blijven weigeren om haar moeder als soweh op te volgen. Deze gang van zaken gaat lijnrecht in tegen de reeds hoger aangehaalde landeninformatie omtrent de tradities binnen de Bundu. Indien haar moeder daadwerkelijk soweh was en wilde dat verzoekster haar zou opvolgen, kan worden aangenomen dat zij verzoekster daartoe eerder zou hebben gedwongen aangezien verzoekster bij haar in de leerschool zou dienen te gaan en een hele opleiding moest volgen.

In het licht van voormelde landeninformatie inzake de opvolging en opleiding als soweh, is het tevens niet plausibel dat verzoekster zonder enige opleiding of voorbereiding haar dochter zou dienen te initiëren op dezelfde dag als degene waarop zij als soweh zou worden geïnitieerd (*ibid.*, p.26-27).

Verder is het niet aannemelijk dat verzoekster binnen de door haar geschetste omstandigheden kon ontsnappen aan de beweerde nakende opvolging als soweh van haar moeder. Zij verklaarde immers dat haar moeder wist dat zij uit het huis wilde ontsnappen, dat zij daarom niet meer naar een vriend mocht en dat zij daarom zelfs haar kleren niet meer mocht gaan wassen. Tevens gaf zij aan dat haar moeder haar verbood het huis nog te verlaten. Dat zij desalniettemin eenvoudigweg kon wegllopen nadat zij werd uitgenodigd om te worden geïnitieerd als soweh en op de dag van deze initiatie, is geheel niet geloofwaardig (*ibid.*, p.22).

Voorts is het niet geloofwaardig dat verzoeksters moeder haar niet eerder zou hebben teruggevonden wanneer zij onderdook bij een vriendin in Freetown. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster er deelnam aan het openbare leven, haar studies kon verder zetten, er stage liep in het ziekenhuis en er mensen kon leren kennen. Bovendien blijkt uit verzoeksters

verklaringen dat haar moeder ervan op de hoogte was dat zij zich voor deze studies had ingeschreven en haar net omwille daarvan onder druk zette (*ibid.*, p.24).

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster herhaald en manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het ogenblik waarop haar moeder haar zou hebben gevonden bij haar vriendin Z. in Freetown, de duur van haar verblijf bij deze vriendin Z. en haar verblijf bij H. Bij de DVZ en in de vragenlijst van het CGVS vermeldde zij nergens dat haar moeder haar in Freetown kon lokaliseren, dat zij daarom de woning van Z. moest verlaten en dat zij nadien een half jaar onderdook bij H. Integendeel stelde zij dat zij van 2009 tot aan haar vertrek woonde op het adres van Z. (administratief dossier, stuk 14, verklaring, nr.9). Bij het CGVS gaf verzoekster aanvankelijk aan dat haar moeder haar in 2010 kon lokaliseren bij Z. Wanneer in 2010 dit nochtans belangrijke gegeven plaatsvond wist zij echter niet. Zij kon niet aangeven in welke maand dit plaatsvond, noch of dit in het begin of op het einde van het jaar was. Geconfronteerd met de vaststelling dat dit alles bevreemdend was, gezien zij twee en een half jaar bij Z. verbleef, stelde zij plots dat haar moeder eind 2010 te weten kwam dat zij bij Z. was. Tevens stelde zij dat zij in 2011 de woning van Z. verliet. Andermaal bleek zij echter niet in staat te preciseren in welke maand of periode in 2011 zij daar vertrok (administratief dossier, stuk 4, p.25). In het verzoekschrift beweert verzoekster dan weer dat haar moeder slechts op 5 augustus 2011 zou hebben ontdekt dat zij bij Z. verbleef en dat zij reeds diezelfde dag de woning van Z. verliet en bij H. introk. Dat zij dermate uiteenlopende verklaringen aflegt omtrent zulke essentiële gegevens in haar relaas doet op fundamentele wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Verzoekster legde bovendien uiterst vage verklaringen af omtrent de persoon die haar zou hebben geholpen het land te verlaten en met wie zij een relatie zou hebben gehad. Zij beweerde dat zij reeds sedert 2010-2011 bevriend was met B., dat zij later geliefden werden en dat zij gedurende ongeveer zes maanden een relatie hadden. Toch bleek zij zelfs niet in staat om de volledige naam van B. te geven. Welke zijn nationaliteit is, wist zij evenmin. De reden waarom hij in Sierra Leone was verklaarde zij aanvankelijk niet te weten, terwijl zij even verder beweerde dat hij er op vakantie was. Welk beroep B. had wist verzoekster evenmin (*ibid.*, p.14).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat haar moeder soweh was, dat zij haar moeder diende op te volgen en dat zij ingevolge haar weigering het land moest verlaten.

In zoverre verzoekster nog aanvoert een herbesnijdenis te vrezen ingevolge haar hersteloperatie, dient te worden opgemerkt dat zij deze vrees niet aannemelijk maakt. Zij koppelt deze vrees aan de functie van haar moeder en haar relaas, dewelke reeds hoger als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Aldus toont zij niet aan dat of onder welke omstandigheden zij zou dreigen te worden herbesneden. Bovendien maakte verzoekster nergens eerder gedurende de procedure ook maar enige melding van een vrees om opnieuw te worden besneden, zelfs niet wanneer werd gevraagd wat zij nog vreesde gelet op haar reeds ondergane initiatie (*ibid.*, p.16). Indien zij daadwerkelijk zulke vrees koesterde, kan worden aangenomen dat zij deze eerder zou hebben vermeld.

De door verzoekster neergelegde documenten zij niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

De geboorteaktes van verzoekster en haar dochter, het certificaat van verpleegster, het kaartje van verzoeksters zoontje en het medisch attest FGM bevatten geen gegevens die de voormelde vaststellingen zouden kunnen ontkrachten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3-6; administratief dossier, stuk 17: documenten).

De drie getuigenissen die bij het verzoekschrift worden gevoegd vertonen een gesolliciteerd karakter en zijn afkomstig van vriendinnen van verzoekster (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 8-10). Daar zij afkomstig zijn van personen die een nauwe band met verzoekster vertonen, kan hieraan geen objectieve bewijswaarde worden gehecht, te meer daar zij niet worden aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen.

De overige stukken die verzoekster ter staving van haar relaas bij het verzoekschrift voegt bevatten informatie van algemene aard (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 13-16). Dergelijke louter algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Zij dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Voor zover verzoekster aanvoert dat zij ingevolge haar besnijdenis en hersteloperatie medische problemen zal ondervinden en ten gevolge van het ontbreken van medische zorg in haar land een reëel risico loopt op ernstige schade (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 12), dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster op algemene wijze beweert: *“In ondergeschikte orde is er sprake van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld”*, blijkt dat zij niet het minste begin van informatie bijbrengt ter ondersteuning van deze bewering. Aldus toont zij geenszins aan dat de situatie in haar regio en land van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS